

Gestrande klapmuts opnieuw vrij

Jan Haelters

De klapmuts *Cystophora cristata*, luisterend (?) naar de naam Filip, waarvan de stranding beschreven werd in het vorige nummer van dit tijdschrift (Haelters & Kerckhof, 2000), is weer vrij. Op het einde van 1999 werd het voor zijn verzorgers in National Sea Life Blankenberge duidelijk dat het dier opnieuw gezond was en snel aan gewicht won. Vandaar dat het hoog tijd werd om het weer vrij te laten.

Voor de vrijlating van Filip werd de medewerking verkregen van de Marine. Op 13 januari 2000 vertrok de GODETIA, een bevoorradingsschip van de Marine, richting Schotland, met aan boord de ongewone gast. Deze campagne van de GODETIA was reeds lang vóór het stranden van Filip gepland (voor navigatieoefeningen). Er werd dus voor het vrijlaten van de zeehond geen omweg gemaakt. Steve Vervaecke, zeehondenverzorger bij National Sea Life Blankenberge, begeleidde Filip naar het noorden.

Op 14 januari omstreeks 15u werd Filip vrijgelaten op positie 54°40'N/001°02'E, op een afstand van ongeveer 85 zeemijl ten oosten van Hartlepool, Verenigd Koninkrijk. De vrijlating vond plaats buiten de Britse territoriale wateren, die zich uitstrekken tot 12 zeemijl van het land.

Filip werd uitgerust met een groen merkplaatje in de achterflipper, waarop aan de ene zijde "MUS.SC.NAT.BRUSSELS", en aan de andere zijde het volgnummer BE - 027 gegraveerd is. Bovendien werd onder de huid ter hoogte van de linkerschouder een transponder ('chip') ingebracht.

Hopelijk betekende deze lift naar de centrale Noordzee een eerste stap in de terugkeer van Filip naar zijn echte thuis, de plaats waar hij 9 tot 10 maanden tevoren geboren was: de zeeën rond het pakijs van het hoge noorden.

Summary

The hooded seal *Cystophora cristata* that stranded on the Belgian coast on 3 October 1999 (Haelters & Kerckhof, 2000) was released in the North Sea in position 54°40'N/001°02'E on 14 January 2000. The seal has a tag in the hind flipper with the inscription "MUS.SC.NAT.BRUSSELS, BE - 027".

Literatuur

Haelters, J. & F., Kerckhof, 2000. Een dwaalgast aan onze kust: een klapmuts (*Cystophora cristata*, Erxleben 1777) op het strand te Heist. De Strandvlo 20(1): 23-27

**J. Britostraat 24
8200 Brugge**

BOEKBESPREKING

Ton Lindemann (eindred.), 1998. Gids voor strandfossielen van Cadzand en Nieuwvliet-Bad. 2de druk. Nederlandse Geologische Vereniging, afd. Amsterdam. 156 blz. ISBN 90-804236-2-9.

De prijs (exclusief verzendings-, administratie- en verpakkingskosten) is f 14,50. Te bestellen via de penningmeester mevr. Fronenbroek-Buis, Graaf Willemlaan 38, 1433 HN Kudelstaart, Nederland of via e-mail ngvinfo@geo.uu.nl. Ook via de boekhandel te bestellen.

Als ik in mijn verre herinneringen graaf naar mijn eerste interesses voor natuur, dan kom ik terecht bij het herkennen van bomen. "Sinterklaas" (als oudste werd van me verwacht dat ik bleef doen alsof) had mij daarover, toen ik tien was, een klein boekje cadeau gedaan en dit prikkelde mijn nieuwsgierigheid. In het eerste en het begin van het tweede jaar middelbaar echter werd ik, via een vriend, gebeten door een andere interesse: haaietanden zoeken op het strand. In de buurt van het Zwin te Knokke waren die zowaar op het strand te vinden, gitzwarte prachtige dingen, die zeer oud waren (hoe oud wisten we toen nog niet precies, maar zeker meer dan een miljoen jaar). Meestal waren ze beschadigd, maar soms had je er mooi gave tussen. De prachtigste vond ik die met opzij nog een bijtandje. Het was echt een concurrentieslag, om er de mooiste en/of de meeste te vinden. Soms gebeurde het dat we tegelijk een tand zagen. Wie er het snelst zijn voet kon opzetten, mocht zich de nieuwe eigenaar noemen. Er zal ook wel geduwd en getrokken zijn geweest en zwaar gediscussieerd. Ook roggentanden raaptten we op. Op het strand van Heist, dat toen, 1969, gedeeltelijk opgespoten was, spoelden ze uit het op zee opgezogen zand tevoorschijn. Dat was helemaal aan het verste stuk, tegen het Sas, d.i. de uitwatering van de Stinker en de Blinker, respectievelijk het Schipdonkkanaal, dat van de Leie komt, en het Leopoldkanaal, dat de polders in het noorden van Oost-Vlaanderen ontwatert. Behalve oppotten deden wij met die haaietanden eigenlijk niets, want we hadden er geen